

LUDWIG Ösztöndíj pályázat 2021

Pályaművek bemutatása

Kuzma Eszter Júlia

festőművész szak

V. évfolyam

*A pályázati anyagom elején fontosnak tartom jelezni, hogy jelenleg ötödéves vagyok, viszont jövőre is lesz hallgatói jogviszonyom, ugyanis hatodévben, azaz jövőre fogok diplomázni. A tavalyi évben elmaradás miatt nem volt lehetőségem pályázni, feltételezem ez nem csak egyéni probléma. Kérem, vegyék ezen szempontokat figyelembe.

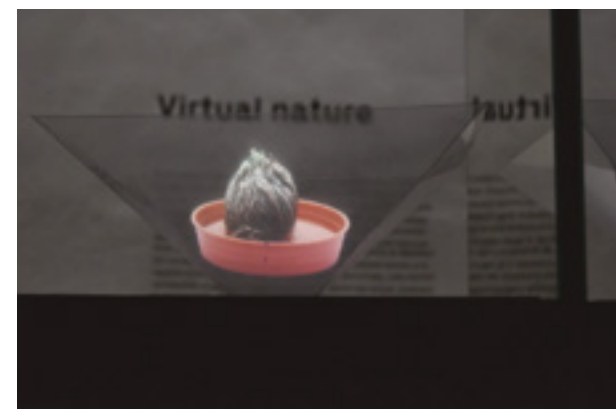
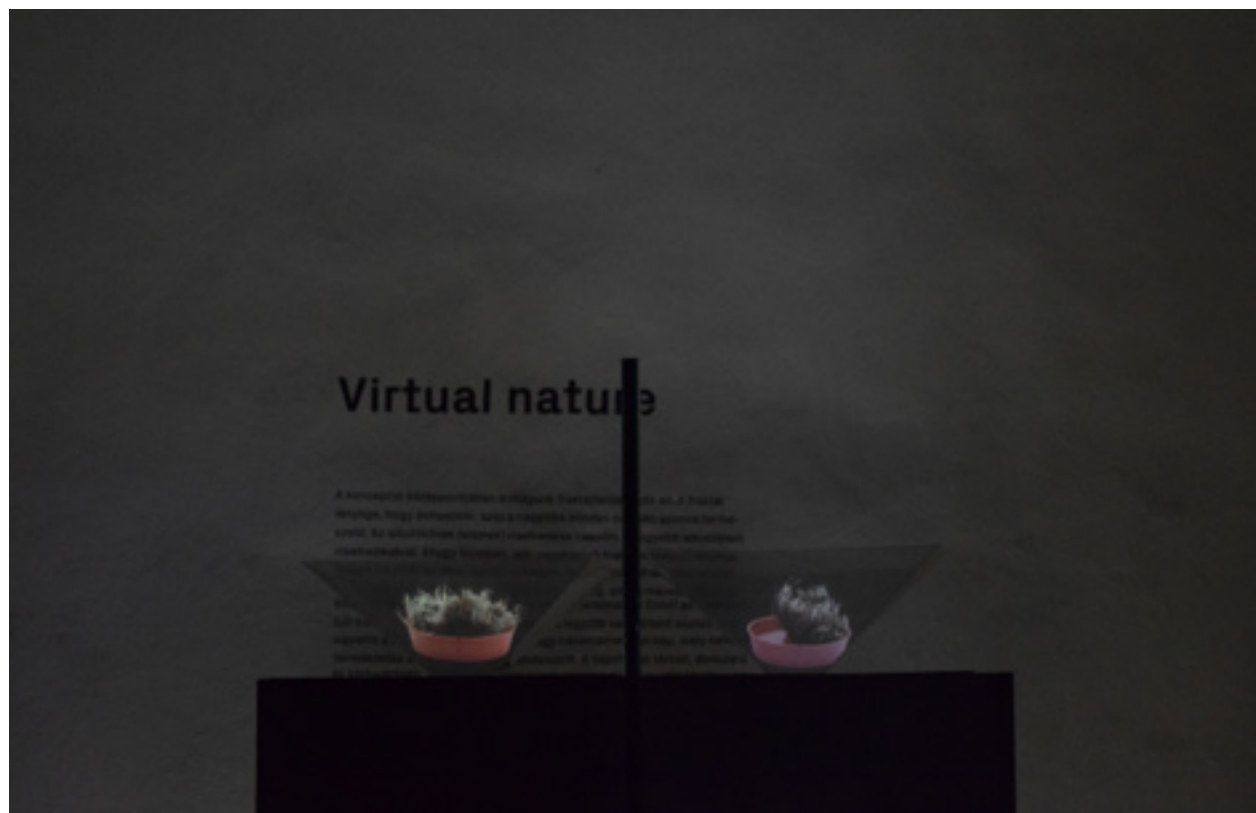
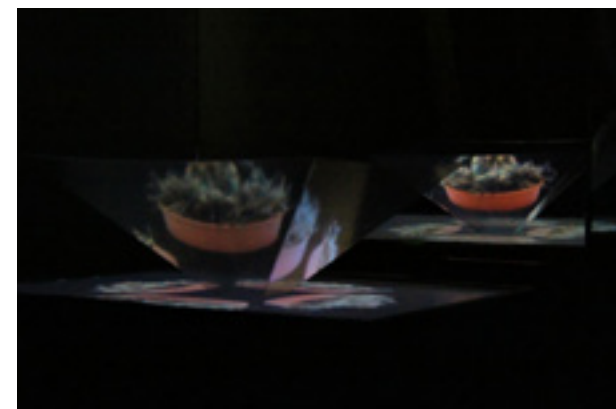
Virtual Nature című intalláció, egy disztópikus jövőképből tekint vissza a jelenre egy gépek által éltetett, élőnek és valóságosnak tűnő hologram növény pár képében. Munkám egy olyan véglekeig fokozott természettől elidegenedett állapotról beszél, ahol már a természeti ökoszisztémák letűntek, és már csak elektronikusan, éltetjük a természet látványát. Egy körbejárható installáció helyezkedik el a tér közepén, amely egyszerre egy nyomasztó, mégis intim atmoszférát áraszt, amiben a két növény kinyílik, majd újra összezáródik, ez a folyamat ismétlődik újra és újra. Munkámban ezt a folyamatot rögzítem, és gyorsítom fel, ezáltal egyfajta "lángoló táncot" kölcsönözök a virágoknak. A valóságos növény képében megjelenő hologram reflektál a klíma katasztrófa kezelésére: Tudjuk, mi az igazság, mégis próbáljuk nem elhinni.

*Ez a munka az epreskert kálváriájában volt legelőször látható. Bukta Imre szerint ezzel a kiállítással visszatért a hely szakrális jellege.

Az emlékműre emlékeztető posztamensek tetején helyezkedik el egy-egy *Jerikó rózsája*. Ez a növény a Linné-től kapta nevét, amely a görög *anastasis* (feltámadás), szó származéka, ami ez esetben a növény újjáéledésével szimbolizálja a reményt. Ez egy sivatagi növény, amely a világ szinte minden száraz helyén előfordul, igénytelen túlélő, mégis nagyon törekeny. Különlegessége, hogy ha vizet kap, négy óra alatt kivirágzik. A hologram illúzió hordozóként egy álomszerű látványt nyújt, ahogyan a klíma vészhelyzetet sem tudjuk a realitás talaján megérteni, mert az emberiség kényelmetlenül érzi magát a pillanat igazságában. Az apró növényke mint egy utolsó, meghitt gyertyaláng lobog fel a térben, ahol nincs már más, csak ő és mi. A kis élőlények szakrális momentumokat rögzítenek, ahol a legsötétebb pillanatokban nyílik út a transzcendens felé.

Vajon milyen lesz az emberiség utolsó napja?

220x60x40 cm
vegyes technika
2017

We let the paradise betrayed

Középső elemek mérete: 180x120 cm / 5 db

vegyes technika

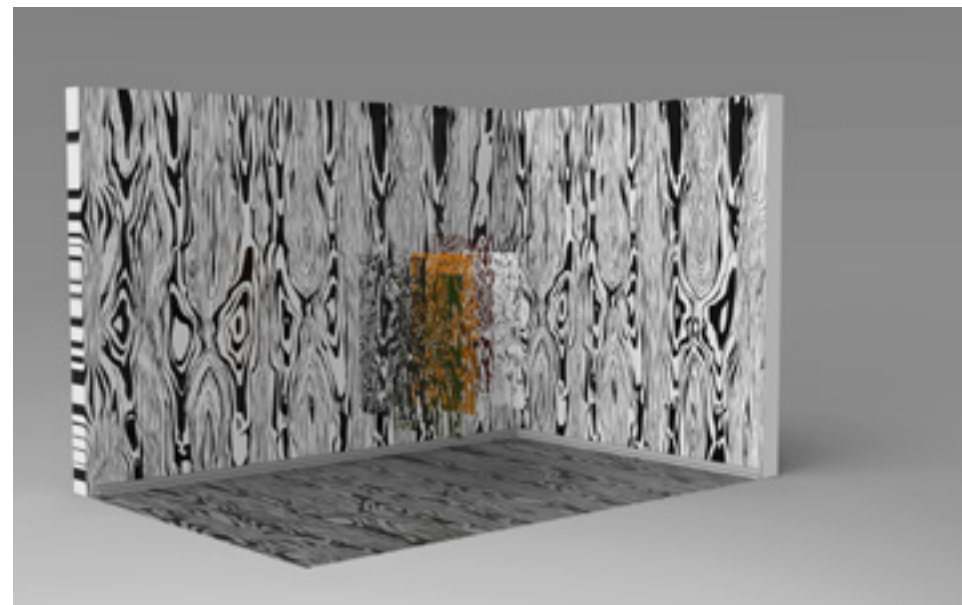
2020

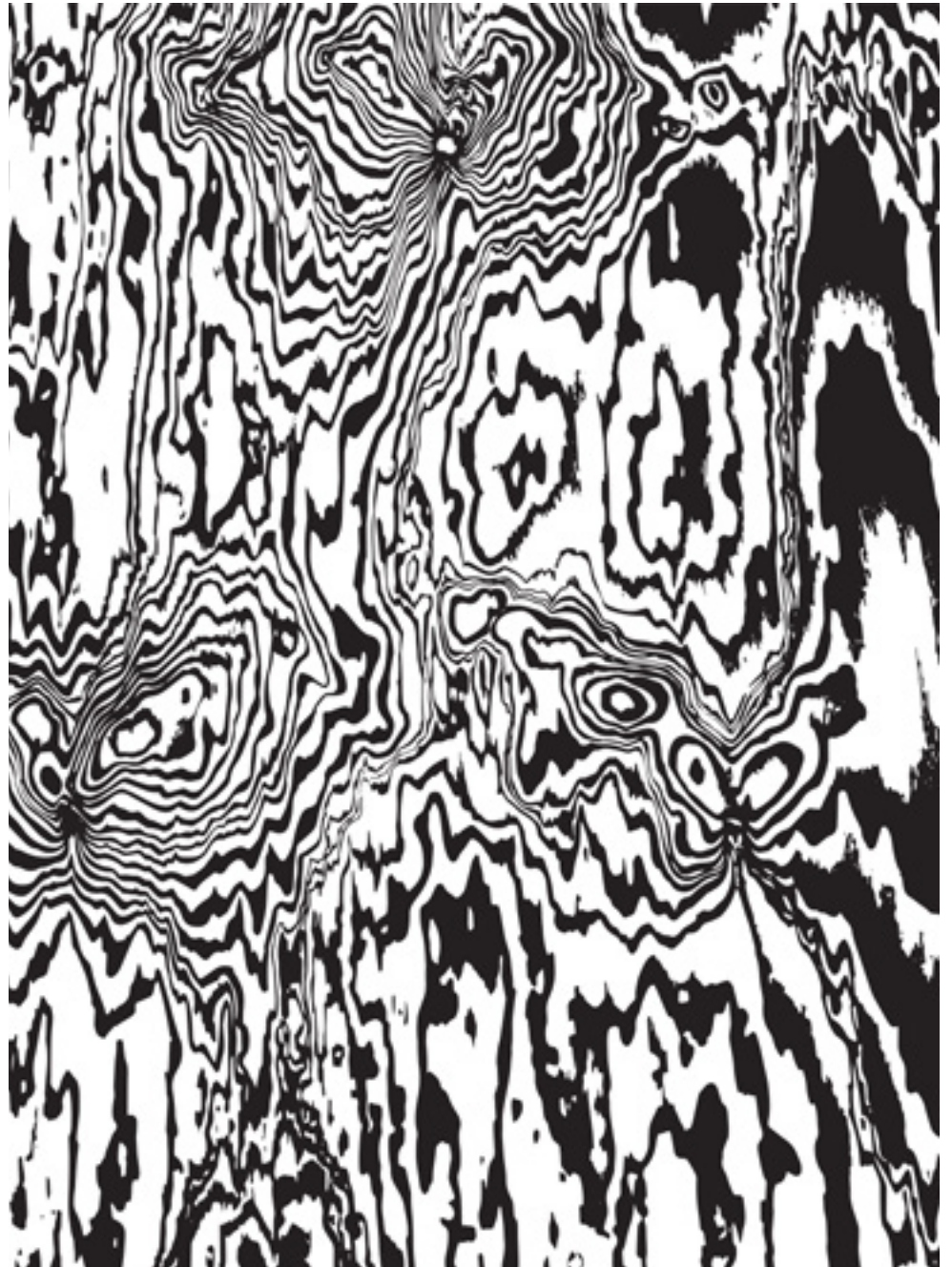
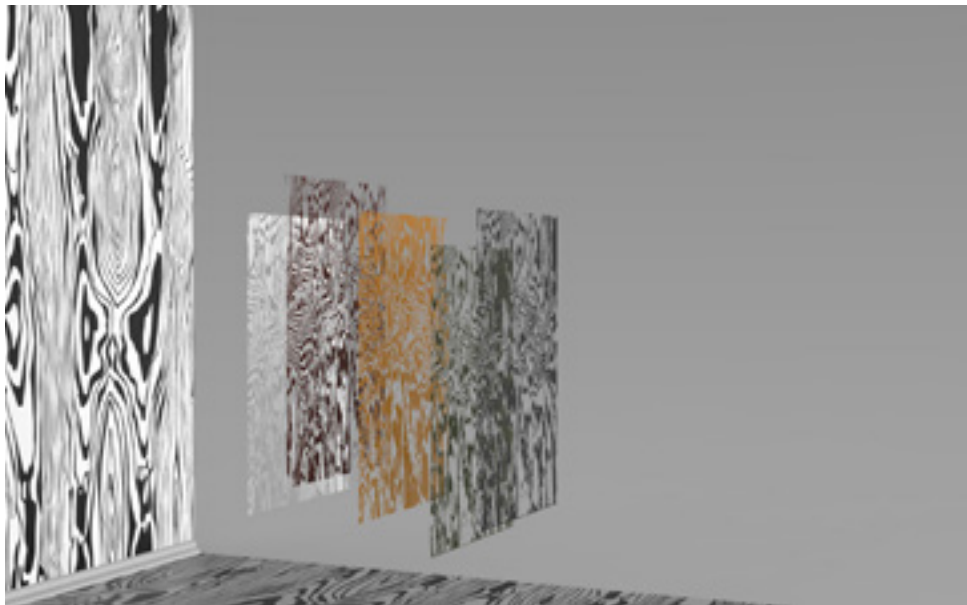
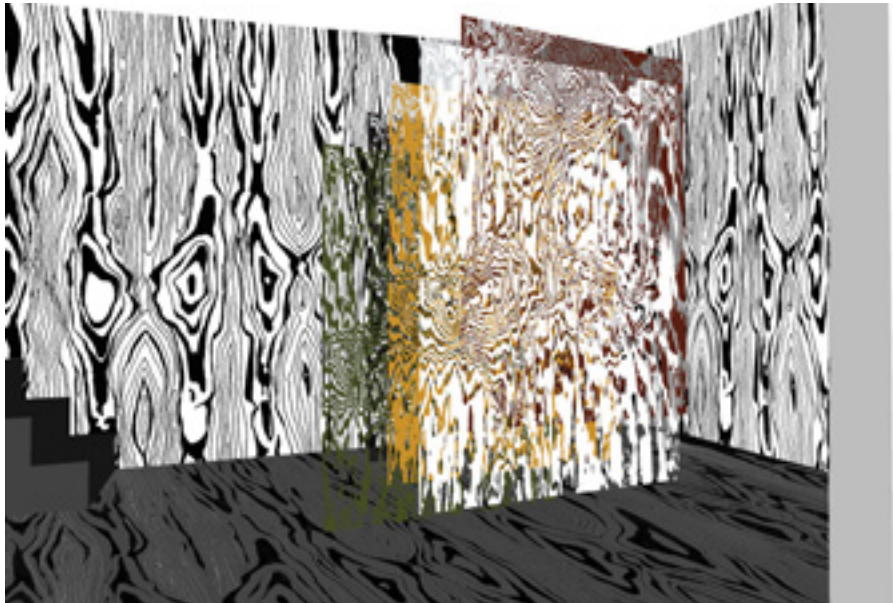
Második pályamunkám munkám címe: **We let the paradise betrayed**, ami egy térinstalláció formájában jeleníti meg az elárult, kiüresedett édenkertet. Ez a munka az emberi eredendő bűn és szenvedés transzkulturális párhuzamait mutatja be, egy centralizált tér formájában. Munkám egyfajta lehetőséget kínál a látogatóknak arra, hogy metaforikusan kilépjenek a szenvedés körforgásából, és rálátást nyerjenek arra, hogy a szenvedést mi okozzuk önmagunknak.

A keresztény és szakrális szimbólumok (tudás fa, édenkert, erdő) vegyülnek a zen buddhizmus ideológiai elemeivel egy érdekes harmóniát létrehozva ezzel. Mindkét vallástörténetben megjelenik az emberi szenvedés, viszont más oldalról közelítik meg. Ez a két két oldalú megközelítés éleződik ki az installációban felhasznált szimbólumokban. A zen, a munkámban fogalmilag van jelen. Egyfajta műértelmezési keretet képez. A látogatókat a bejáratkor a földre írva egy idézet várja: *“Az önkép és az önvaló közötti különbség határozza meg a szenvedés mértékét.”* Majd a kijáratnál szintén egy idézet jelenik meg, miszerint: *“A szenvedés nem szükségyszerű.”* Ez a jellegzetesség az ensót, a zen kört idézi be, ahol a még kezdő és felébredt tudat egy és ugyanaz, annyi különbséggel, hogy ott van a megtett tapasztalati út mögötte. Ezesetben a látogató ugyanott érkezik be és távozik a kiállítóteréből, viszont más tapasztalatokkal.

A központi eleme az installációnak, a tudás fája ami többrétegű, layeres felépítésével a bölcsesség és tapasztalás többféle dimenzióját és mélységét mutatja be. Egyfajta hallucinációs térbe találják magukat, ahol a falak összeolvadnak, a tér közepén lévő objektumnak a rétegei pedig interferálnak egymással a befogadó mozgása miatt. Ez a hatás könnyen kelt egy zilált, nem átlátható térélményt, ami méginkább erősíti a hektikus hangulatot. A gondolataink erdejében eltévedt látogatók, csak önmagába visszatérő, spirális mozgással lelhetik meg a kiutat. Az önmegismerési folyamat egy bolyongássá válik, a több dimenzióra bomlott fa is megfejtethetlen marad. Az emberi természet mellett megjelenik az ember és természet kapcsolata is. Rá kell jönnünk, hogy ebben a helyzetben, ha vissza akarunk találni önmagunkhoz, a természethez kell először visszatérnünk.

*Ez a munka a Bartók Béla Boulevard terében lesz látható

A layerek mintázata, eredeti rajz alapján vektorizálva